

EPILOOG

Walt Whitman zong over het Geheel, niet alleen over de delen, en hij zong over alle dagen, niet alleen over één dag. In zijn tijd omvatte hij het Geheel – op zijn onnavolgbare, poëtische manier – en toen hij zo naar de objecten van het Universum keek, zag hij geen enkel deeltje daarvan dat niet in verband stond met de ziel.

Het kosmische proces is onpartijdig en intelligent. In onze tijd heeft de wetenschap deze waarheid ontdekt – op haar eigen onnavolgbare manier. Uit de kosmos – de dynamische matrix, de *mind stuff* – komen gelijkelijk oneindig kleine 'deeltjes' en mensen voort, die alle in staat zijn tot onderlinge communicatie, niet alleen plaatselijk, maar ook ogenblikkelijk, voorbij ruimte en tijd.

Voortkomend uit en omgeven door een grenzeloze Werkelijkheid vormt het gemanifesteerde universum een heelheid, leven in leven, alles doordringend, ondeelbaar. Toch is iedere levensvorm specifiek en speciaal – tegelijkertijd uniek en de weerspiegeling van ontelbare levensvormen.

Dit is zelfs waar hier op onze kleine Planeet Aarde, die rondzweeft in de reusachtige ruimte. Wat betekenen afmeting en afstand als ieder punt van binnenkomst kan voeren naar het centrum waar alle vormen van kennis samenkomen, waar binnen gelijk is aan buiten, en buiten gelijk is aan binnen?

Ieder van ons is zowel uniek als een microkosmos van het Geheel: ieder is tegelijkertijd wetenschapper, kunstenaar en mysticus. Vandaar dat ieder erop is toegerust zowel iets van waarde bij te dragen aan de schepping als zich te verenigen en een te worden met het Geheel.

